

Επικήδειος Λόγος για τον αείμνηστο Χρίστο Αρτεμίου εκ Κυθρέας, στον Ι. Ν. Αποστόλου Ανδρέα (Πλατύ Αγλαντζιάς), 9.1.2024

Με ιδιαίτερη δλίψη αποχαιρετώ ως Δήμαρχος Κυθρέας, εκ μέρους του Δημοτικού Συμβουλίου αλλά και του συνόλου των δημοτών μας, ένα εκλεκτό τέκνο της Κυθρέας, τον Χρίστο Αρτεμίου από την ενορία Αγίας Μαρίας. Έναν άνθρωπο, που έστω κι αν η ζωή μας σ' αυτό τον γήϊνο κόσμο είναι τελικά μια λάμψη αστραπής σαν μετριέται με την αιωνιότητα, άφησε έντονα το αποτύπωμά του για να τον θυμόμαστε με αγάπη!

Ο αείμνηστος Χρίστος γεννήθηκε στην Κυθρέα το 1932 με γονείς τον Αρτέμη και την Ιουλία Αρτεμίου. Είχε επίσης 3 αδέρφια: τη Γιωργούλα, τον Λουκή και τον Νίκο. Ο Χρίστος φοίτησε αρχικά στο κύριο Δημοτικό Σχολείο της Κυθρέας, αυτό του Αγίου Ανδρονίκου στην Τούμπα και μετά στο Παγκύπριο Γυμνάσιο στη Λευκωσία. Στη συνέχεια σπούδασε Οικονομικά στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και έτυχε μετεκπαίδευσης στο Εδιμβούργο στα Παιδαγωγικά και στην Εκπαιδευτική Διοίκηση.

Κατά τη διάρκεια του επικού απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ 1955-59 ο Χρίστος έκανε τη δική του υπέρ ελευθερίας συνεισφορά, συνελήφθη από τους Άγγλους και εξορίστηκε στην Αίγυπτο.

Όταν αργότερα ήλθε το πλήρωμα του χρόνου παντρεύτηκε το 1967 τη Μάρω, το γένος Καλαδά από τη Μόρφου και μαζί έφτιαξαν μιαν όμορφη οικογένεια, αποκτώντας 3 παιδιά, την Ιουλία, τον Παναγιώτη και την Ελπίδα, τα οποία ανέδρεψαν με αρχές και αξίες για να γίνουν ωφέλιμα για την κοινωνία μέλη.

Ως εκπαιδευτικός Μέσης Εκπαίδευσης σε οικονομικά θέματα διορίστηκε ο μακαριστός Χρίστος το 1959-60 και υπηρέτησε για πολλά χρόνια ως απλός καθηγητής, Βοηθός Διευθυντής και Διευθυντής. Για μια χρονιά, το 1966-67 είχα προσωπικά τη χαρά να τον έχω μάλιστα καθηγητή μου στο Παγκύπριο Οικονομικό Λύκειο, όπου φοιτούσαν τελικά όλοι των δημοσίων σχολείων της Λευκωσίας που ακολούθησαν την οικονομική κατεύθυνση από την 4^η βαθμίδα της λυκειακής εκπαίδευσης. Διαχρονικά ήταν αμοιβαία η εκτίμηση και η αγάπη του ενός προς τον άλλο.

Η προσφορά του εκλιπόντος στον τόπο δεν περιορίστηκε ασφαλώς στον εκπαιδευτικό χώρο. Μετά την καταστροφή του 1974 υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά μέλη της Παγκύπριας Επιτροπής Προσφύγων και υπηρέτησε ως Πρόεδρος της από το 1982, θέση την οποία τίμησε με ζήλο και αφοσίωση μέχρι το 2004, υπερασπιζόμενος με πάθος τα δίκαια του προσφυγικού κόσμου και στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Με τη δική του συμβολή και στοχευμένες παρεμβάσεις προς την εκάστοτε Κυβέρνηση και την Βουλή των Αντιπροσώπων, η Παγκύπρια Επιτροπή Προσφύγων μετεξελιχθηκε από το 1994 σε νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου ως Παγκύπρια Ένωση Προσφύγων (ΠΕΠ), με πολύμορφη δράση στη συνέχεια σε διάφορους τομείς.